

[Gustav Pedersen.]

allerede i Dag for højt, saaledes at vor Evne til at konkurrere er svækket.

Endelig er der Inflationsfaren i Byerne. Lovforslaget gaar ganske vist ud paa at fastholde Hjemmemarkedsprisen, men Beløbene, som skal anvendes hertil, skal fremskaffes paa en eller anden Maade. Lovforslaget siger intet om, hvorledes dette Beløb skal fremskaffes, og jeg spørger den højtærede Minister: Agter man at fremskaffe dette Beløb gennem nye Forbrugsafgifter, eller hvordan? Det vil jeg meget gerne, om den højtærede Minister kunde oplyse os lidt om allerede her ved første Behandling. At det i Virkeligheden ogsaa er Landbrugsministerens Mening, at man skal være forsigtig, fremgaar jo tydeligt af, at det i Lovforslagets § 6 udtrykkelig er angivet, at den af Landbrugsministeren foreslaaede Lovgivning kun skal være i Kraft indtil Udgangen af dette Aar.

Naturligvis maa vi have en midlertidig lovmæssig Regulering af Prisfastsættelsen for Smør og Flæsk, indtil Situationen afklares og en endelig Ordning kan træffes. Men meget og ikke mindst Hensynet til ikke at stimulere de nuværende Inflationstendenser taler for at forlænge de nugældende Ordninger uændret, synes jeg, til Udgangen af Aaret 1947, i Stedet for allerede i Dag at kaste os ud i en Ordning, hvis Konsekvenser ingen kan overse. Hertil kommer, at det ogsaa kan have visse uheldige Virkninger, hvis man netop i den nuværende handelspolitiske Situation kraftigt og ensidigt stimulerer store Erhvervsgruppers Interesse i at finde en Løsning alene ad Prisforhøjelsesvejen.

Jeg kan tilsige mit Partis Villighed til at drøfte Lovforslaget i et Udvalg. Vor Tilslutning til Lovforslaget vil da være afhængig af, om det Materiale, der kan fremskaffes, og de Oplysninger, der kan gives, er af en saadan Beskaffenhed, at vi finder det forsvarligt at ophøje Lovforslaget til Lov.

Hans Pinstrup: Det foreliggende Lovforslags Titel „Ydelse af Statstilskud til Forbrugerpriserne for Smør og Flæsk“ svarer nøje til Lovforslagets Indhold. Den nuværende Notering paa Smør og Flæsk til Forbrugerne paa Hjemmemarkedet opretholdes, og Forskellen mellem disse Priser og den paa de nævnte Varer opnaaede Gennemsnitsexportpris udlignes af Staten. Lovforslaget er saaledes for saa vidt klart og overskueligt. Dog forekommer det mig, at § 3 er noget mindre klart affattet, men denne Paragraf vil der være Lejlighed til at se nærmere paa i det Udvalg, som vil blive nedsat.

Angaaende Lovforslaget er der i Virke-

ligheden kun at sige, at vil Staten af Hensyn til Prisudviklingen opretholde lavere Priser til Forbrugerne, end Produkterne kan sælges og fremstilles til, maa Staten naturligt ogsaa bære Udgifterne herved og ikke Landbruget. Denne Linie fastlægges nu i Lovforslaget for Smørs og Flæsks Vedkommende. Derimod er den samme Linie ikke fulgt paa andre lignende Omraader, f. Eks. hvad angaar Korn til Befolkningens Ernæring, idet dette i Dag af Landbruget afleveres til Priser langt under det, som Kornet er produceret til og kan give ved Opfodring. Jeg vil om dette Forhold, som er beslægtet med det, som Lovforslaget angaar, sige, at saa længe andre Erhverv gennem Prismsyndighederne faar sikret Fremstillingsprisen for deres Varer, er det en Urimelighed, at Landbruget afleverer Brødkornet og Korn til Gryn til den øvrige Befolkning til ca. Halvdelen af den Pris, mange Landbrugere maa betale for Foderkorn og Mølleriaffald til Erstatning for det afleverede Korn og for dog derved at redde en Del af Besætningen gennem Vinteren. En Landbruger kan i Dag knap nok købe 2 kg Halm for hvert kg Korn, han afleverer. Grundet paa Høst-udbyttet er Kornloven i Aar, uanset Nedsættelsen med $\frac{1}{5}$, den mest tyngende, Landbruget har haft, og ogsaa under Hensyn til Prisudviklingen den mest uretfærdige — en kolossal, en urimelig Særbeskatning af Landbruget. Sikringen af Befolkningens Ernæring, herunder ogsaa Brødkornsforsyningen, er et overordentlig vigtigt Spørgsmaal. Det er min Opfattelse, at det vilde være baade klogt, rigtigt og tilmed ogsaa det Mindstemaal, Landbruget maa kunne forlange, om man allerede nu fastsatte Mindstepriser paa Rug og Hvede til Aflevering næste Høstaaar, Mindstepriser opbygget efter samme Princip som foreslaaet for Smør og Flæsk, saa at Staten og ikke de enkelte Landbrugere yder Tilskud til Forbrugerprisen.

Fra 1943 til 1946 gik Rugarealet tilbage med 57 900 ha og Hvedearealet med 2 000 ha. Jeg tager det som Udtryk for, at Dyrkningen af Vintersæd har været mindre lønnende end andre Afgrøder, men Udviklingen i disse Aar, hvor Vintersæddyrkningen er blevet mindre, bør bringes til Ophør. Allerede i Foraaret under Kornlovsbehandlingen blev det Spørgsmaal fremdraget, men dengang afvist af Flertallet i Rigsdagen. Har vi virkelig stadig Raad til at skyde dette Spørgsmaals Løsning ud til næste Aar i Stedet for allerede nu at skabe en Vintersædsordning? Spørgsmaalet forekommer mig saa vigtigt, ernæringsmæssigt for Befolk-